

AGNESE LĪCĪTE

Man nav spārnu - es tikai cilvēks esmu,
Arī radziņi nav paslēpti pagultē.
Man nevajag miljonu, arī princi - nē,
Lai justos labi šajā pasaulē.
Man pietiks ar sapni.
Ar sapni par laimi,
Ar sauli lietainā dienā.
Man pietiks ar dziesmu.
Ar dziesmu par prieku,
Pasaules pieskārienā.

Nav jau svarīgi, kur tu esi, kādēļ tu esi, ar ko nodarbojies un ko citi par tevi domā.
Svarīgākais ir - kāds tu esi! Mēs ikviens esam unikāli un īpaši - varbūt ne visiem, bet pašiem sev - noteikti! Ne mirkli nedrīkst pazaudēt to dzirkstelīti, kas mīt sirdī un saka:
tu esi labākais, skaistākais un mīļākais cilvēks pasaulē!

Kaut arī ir daudz pakāpienu, pa kuriem dzīvē jāuzkāpj, kaut arī bieži vien tie ir tik augsti, ka šķiet - tūlīt, tūlīt kritīsi, - ir jākāpj augstāk! Pretī zvaigznēm, - lai kādi ērkšķi gadītos ceļā! Tikai tad, pēc daudziem gadiem, varēsi teikt - ik brīdis, ko nodzīvoju, bija labākais manā dzīvē!